

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1252/2018
24.10.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Јелене Боровац и Бранка Станића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Дарко Комненић, адвокат из ..., против тужене ГО Нови Београд, коју заступа Општинско правобранилаштво Градске општине Нови Београд, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4086/16 од 23.12.2016. године, у седници одржаној 24.10.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Апелационог суда у Београду Гж1 4086/16 од 23.12.2016. године, тако што се **ОДБИЈА** жалба тужене и потврђује пресуда Трећег основног суда у Београду П1 673/16 од 28.09.2016. године.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду П1 673/16 од 28.09.2016. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезана тужена да му на име неисплаћене накнаде трошкова за долазак и одлазак са рада за период од 01.10.2012. до 30.06.2015. године исплати 107.190,00 динара са законском затезном каматом на начин ближе описан у том делу изреке. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 4086/16 од 23.12.2016. године, преиначена је првостепена пресуда тако што је одбијен захтев тужиоца и обавезан тужилац да туженој накнади трошкове првостепеног поступка и поступка по жалби.

Против правноснажне другостепене пресуде тужилац је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија дозвољена као редовна на основу члана 403. ст. 2. и 3. ЗПП и основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је радник туженог. За период утужења тужена није исплатила тужиоцу трошкове превоза. За запослене тужена није обезбедила сопствени превоз за долазак и одлазак са рада. Анексом Посебног колективног уговора у члану 40. предвиђено је да руководилац надлежног органа по правилу врши накнаду трошкова за превоз за долазак на рад и одлазак са рада куповином месечне претплатне карте на почетку месеца за наредни месец за релације где је то омогућено с тим што изузетно на захтев запосленог руководилац надлежног органа може донети одлуку да се исплата врши у новцу у висини цене месечне претплатне карте. Одлуком туженог од 14.09.2012. године начелник управе је у складу са препоруком градоначелника Града Београда донео одлуку да се накнада трошкова за превоз за долазак и одлазак са посла неће вршити уплатом средстава за текући рачун запослених већ искључиво директном уплатом на Бус плус картицу запослених. Према потврди Предузећа "ББ" од 04.02.2016. године цена месечне допуне за запослене за период октобар 2012. године – децембар 2013. године износила је 3.216,00 динара, а од јануара 2014. године до септембра 2015. године 3.275,00 динара. Група запослених је у Управи Градске општине Нови Београд дописом тражила да им се накнада трошкова за превоз као и до сада врши уплатом на текући рачун у висини цене месечне претплатне карте. Међу потписницима овог дописа налази се и тужилац у овој парници.

Код овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио захтев тужиоца налазећи да препоруке градоначелника нису извор права, да не постоји законска одредба по којој би тужени могао да задржи износе месечне накнаде за превоз који припадају тужиоцу, те да тужилац има право на накнаду трошкова за долазак и одлазак са посла на основу члана 118. став 1. тачка 1. Закона о раду.

Супротно, по оцени другостепеног суда захтев тужиоца није основан, јер се трошкови превоза на основу Закона о раду одређују са општим актом што значи да је тужени као послодавац овлашћен да општим актом одреди услове под којима се остварује накнада трошкова превоза па и могућност да се таква накнада не исплаћује запосленом непосредно уз обавезу да се запосленом обезбеди да он не сноси трошкове превоза на рад и са рада. По оцени овог суда на тај начин се не нарушава право на избог запосленог јер је то право лимитирано чланом 118. тачка 1. Закона о раду, а при томе се накнада трошкова превоза и обезбеђује исплатом у новцу само што се исплата не врши запосленом непосредно на његов рачун или на руке већ кроз уплату цене бус плус карте.

Становиште другостепеног суда је погрешно.

Према члану 118. став 1. Закона о раду запослени има право на накнаду трошкова у складу са општим актом и уговором о раду и то за долазак и одлазак са рада у висини цене превозне карте у јавном саобраћају.

Посебним колективним уговором за државне органе ("Службени гласник РС" 23/98 и 11/09) у члану 38. став 1. тачка 1. прописано је да запослени има право на накнаду трошкова превоза и то превоза на рад и са рада у висини цене месечне претплатне карте у јавном саобраћају. Према члану 39. став 1. запослени има право на месечно-претплатну карту за долазак и одлазак на рад за релације где јавни превозник омогућава куповину. По члану 40. став 1. руководилац надлежног органа по правилу врши накнаду трошкова за превоз за одлазак на рад и долазак са рада куповином

месечне претплатне карте на почетку месеца за наредни месец за релацију где је то омогућено, а према ставу 2. истог члана изузетно, на захтев запосленог, руководилац надлежног органа може донети одлуку да исплату врши у новцу у висини цене месечне претплатне карте.

На основу цитираних одредби послодавац је у обавези да запосленом накнади трошкове превоза. Једино ограничење тиче се висине ових трошкова и оно зависи од висине месечне претплатне карте. Закон није регулисао начин исплате трошкова превоза. Око начина исплате се послодавац и запослени могу договорити, а то може бити уређено и Колективним уговором као у овом случају. Право (овлашћење) у виду реализације ове исплате – куповином Бус плус карте или исплатом тог износа запосленом припада запосленом. Како је Колективним уговором који се примењује на туженог предвиђено да на захтев запосленог, руководилац надлежног органа може донети одлуку да исплату врши у новцу у висини цене месечне претплатне карте, да је тужилац такав захтев поднео, били су испуњени услови да се тужиоцу овакви трошкови исплате, што је првостепени суд правилно санкционисао и запосленом пружио заштиту.

На основу члана 416. став 1. ЗПП одлучено је као у изреци.

**Председник већа
судија
Предраг Трифуновић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић